

V.

TOPOGRAPHISCH.

Langs denzelfden weg, dien wij gekomen waren, keerden wij terug, en uit de Elizabeth-kamer kwamen wij met een paar treden door een kleine deur in de Landgravenkamer, en van hier door een uitgang aan den tegenoverstelden muur in de *Laube* van de Zangerzaal.

— Bekend terrein, mompelde Willem, maar kon nauwelijks het woord uitspreken, want de kasteleines sloeg juist een weg in, die ons volslagen onbekend was: regts in de *Laube*, een trap af, met een kolossalen lintworm als leuning versierd.

Waar moet dat heen? vroeg ik.

— De heeren moeten toch de keuken zien.

'k Gevoelde er weinig lust in: 'k heb geen keukentalent, en bij de poëzij, zoo pas genoten, was mijn prozamenensch ingeslapen. Toch, wij moesten volgen.

Wij sloegen links om, en de *Hofküche* werd voor ons ontsloten. 't Was een groot vierkant vertrek, in 't midden een kolom. — 't Was oudtijds een kamer voor het mannelijk personeel bestemd, zei onze geleidster, waar de keukenmeiden toen huisden, weet ik niet.

— Nergens, bromde de oude, koks had men alleen, een laf, onmannelijk volk, wier God de buik, wier scherts laffe spotternij was. Laat ons liever de eetkamer zien, ging hij voort op gebiedenden toon.